

Rigsdagstidende.

1855. Forhandlingerne paa Landstinget. N°. 21.

Sjette Session.

35te N^ode.

Torsdagen den 15de Februar.

(Forts.)

Ordføreren (forts.): Men det gjælder ikke mere om Statsregnskabets Decision end om dets Revision og dets Afslæggelse. Ved alle tre Aiter maa man fastholde, at det ikke er en Regnskabsfører, der aflægger dette Regnskab, at Revisionen ikke skal sidde og addere og subtrahere og regne Brøf, men at den skal bedømme den hele Forvaltning, og at det er den Beslutning, der saa tages af den rette, competente Myndighed, der i saa Henseende maa blive den afgjørende. Det maa ogsaa erindres — og det har Udvalget ikke lagt Dølgemaal paa — at ganske vist selve Ordet er blevet ombyttet med Ordet Beslutning, som bruges i Grundloven, og som — jeg gjentager det — der er kommen ifødetfor Decision af sproglig puristiske Hensyn; men, at det ved Statsrevisionens Oprettelse blev ombyttet uden mindste Vanskelighed, er ganske vist; men det er ogsaa ganske vist, at hele Sagen der med Alles Samtykke blev stillet i et aldeles analogt Forhold — og mere end en Analogie har jeg aldrig villet gjøre gjældende — med et Regnskabs-Revision; thi der procederes ogsaa Sagen mellem Revisionen og Regjeringen, de vedkommende Ministre, der gjøres Antegnelse, disse Antegnelser bevares, der gjøres endelig Vedtegnelse, der slutte med Indstillinger, og saa kommer den Act, som jeg endnu fremdeles maa tillade mig at kalde Decision, indtil man kan finde et andet Ord, idet jeg engang for Alle har gjort den Reservation, at jeg ikke derved vil tilsnige Noget. Saaledes er det med Regjeringens Samtykke ikke blot i sin

Tid blevet sat ind i Forretningsordenen, men saaledes er det praktiseret og bliver praktiseret den Dag idag. Det har altsaa en aldeles væsentlig Lighed dermed, og jeg vil endogsaa tilføje, at, da vi bleve enige om ikke at foreslaae Thinget at optage selve Ordet i Beslutningsform, gjorde vi et Forsøg paa at ombytte det tidligere Ord med Ordet Beslutning i selve Betænkningen; men den ærede Finansminister vil see, at det er stilistisk umuligt. Man maatte saa gjøre meget lange Omfribninger hver Gang, man paa en haandgribelig Maade vilde betegne den Art af Beslutninger, hvorom her er Tale.

Endnu skal jeg kun omtale, hvad den ærede Finansminister har nævnt om Erstatningen. Han har meent, at det vilde være aldeles illusorisk. Jeg maa indrømme, at der gives et Middel, hvorved der kan eluderes: naar f. Ex. den Formue, hvori en saadan Regres kunde gjøres gjældende, bringes retligt over i andre Hænder. Men jeg kan dog ikke frasælde den Overbestielse, at der frembyder sig som det Første og Naturligste deraf, at den, der uden Hjemmel og paa strafbar Maade — thi kun under den Forudsætning kan der være Tale om Ansvar — har udgivet af Statens Penge, maa erstatte samme, og, naar den ærede Finansminister har troet at kunne slaae denne Mening til Jorden ved at paavise den Ubillighed, der laa i, at Staten skulde beholde den Værdi, som er anskaffet for de afholdte Udgifter, og Vedkommende dog erstatte samme, saa ligger Svaret meget nær, at Erstatningen vilde blive det, som Staten havde tabt, at altsaa den Vedkommende, der paa eget Ansvar havde bygget en tredje Etage ovenpaa de to bevilgede, ikke skal tage den tredje Etage bort, men at dennes Værdi bringes til Afdrag